

O Z V Ě N Y

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽDCE A NA BYSTRĚČCE

Postní přemýšlení

Pro křesťany právě začíná období půstu před Velikonocemi. Nemohli bychom dát tomuto času nový rozměr?

...rozevřít okovy svévole...

Bliží se Velikonoce. Církev před nimi ustavila dobu, kterou nazýváme půstem a v počtu jeho dní navázala na symboliku Písma. Čtyřicet dní půstu je dobou dostatečnou k tomu, abychom vyzpytovali a pojmenovali to, co nás tíží, co děláme zle a co nám brání žít svůj život otevřeně vůči Bohu, lidem a Božímu stvoření. Doba půstu je pomocnou dobou k tomu, abychom svou bezradnost rozpoznali a zcela a bez výhrad očekávali zvěst o smrti Kristově a jeho přemožení smrti o velikonoční neděli.

Jako motto k půstu jsme vybrali verš z Izajáše proroka 58,6: „*Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?*“ Máme za to, že tento verš nakonec přesně pojmenovává to, co nás tíží – totiž lidskou svévoli, se kterou se pohybujeme světem. Smyslem půstu není jistě žádná okázalá náboženská vnějšnost, ale příprava na setkání a otevírání dveří radosti, za kterými přijímáme nové normy pro život, sami sebe můžeme překračovat. Půst je sebezpytování, seberozpoznávání, které mi umožňuje mé nároky, mé umanutosti, mé sobectví odhazovat – rozvírat okovy, rozvazovat jha, dávat volnost. A jsou to okovy, která klademe na druhé a provazy, kterými svazujeme stvoření, takže dýchat nelze a jha, která klademe na bližní a na přírodu, která nelze unést. Obáváme se, že to každý svým dílem děláme.

Ovšem půst je také obdobím, ve kterém poznáváme, jak nám nejde překonat své navyklosti, které jsou zlé. Kristův kříž a Kristovo zmrtvýchvstání je zvěstí možnosti tam, kde svými silami nestačíme. Skrze Krista vcházíme, ač sami slabí a nehotoví, do nového života, do svobody Božích dětí. Ten nový život – život pravých vztahů k Bohu, lidem a stvoření, je totiž životem odpovědným, ve kterém už není normou mé sobectví a krátkost mých dní na tomto světě, ale čas Boží, ve kterém je smrt přemožena, čas Božího milosrdenství ke všem a všemu. S tímto výhledem k Velikonocům se k vám obracíme a prosíme, abyste do vašeho postního uvažování zahrnuli také přemýšlení nad naším vztahem ke stvoření – k přírodě, k oné sestře zemi. Zvažme do budoucna svou odpovědnost za ni. Prosíme, abyste vzali vážně, že také toto němé stvoření očekává zjevení slávy synů Božích, totiž nás, těch, kteří jsme pochopili a přijali dosah Kristovy oběti.

Vztah ke stvoření vzhledem k situaci ekologické krize má zcela konkrétní rozměry v naší skromnosti. Přijměte následující informace jako inspiraci na cestě k této skromnosti.

- Dostupné zásoby ropy nejsou nevyčerpatelné.
- Množství aut nejen u nás prudce vzrostlo. A s ním i znečištění životního ovzduší, zdravotní a sociální problémy. Nestal se z našeho elegantního služebníka těžko ovladatelný pán?
- Nakupujeme kvanta rafinovaně předpřipravených a zabalených potravin. Běžné potraviny dovážíme ze vzdálených míst. Produkuje tak množství odpadů. Ale je to opravdu nutné?
- Den bez masa považujeme za zvláštní.
- Pro běžné pití nakoupí průměrný Čech hektolitry balených vod. Voda z kohoutku je však většinou na stejné dobré úrovni.
- V zimě přetápíme a létě přechlázujeme své domovy a pracoviště.
- Předčasně se zbavujeme starých věcí a kupujeme nové.
- Vymýšlíme rafinované formy pohybu, stravy, zábavy, života - abychom přesyceni objevovali blahodárnost chození pěšky na čistém vzduchu, chleba a vody, klidu, ticha, zpěvu ptáků a stín stromů. Abychom se nejvíc radovali z dobrého slova, podané ruky, chápavého pohledu, přátelských vztahů.

článek zaslaný komisí pro otázky životního prostředí při synodní radě ČCE

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle:

- 10.00 - bohoslužby v Růždce
- 8.45 - bohoslužby na Bystřičce
(Obecní úřad - 2. a 4.neděle v měsíci)
- 18.00 - modlitební shromáždění
(druhou neděli u Dančáků, čtvrtou neděli na faře)

Úterý:

- 12.45 - náboženství mladší - na faře
- 15.00 - náboženství starší - na faře
- 16.30 - bohoslužby na Malé Bystřici
(Obecní úřad, 1. a 3.úterý v měsíci)

Středa:

- 12.00 - náboženství 1. a 2.třída - na Bystřičce ve škole
- 19.00 - biblická hodina (hovory nad biblí) - na faře

Čtvrtek:

- 19.00 - setkání střední generace
(příští setkání 19.března)

Pátek:

- 17.00 - setkání dorostu
(na faře, pak od 18h. tělocvična)
- 19.00 - setkání mládeže

schůze staršovstva: 16.března v 19h
porada učitelů NŠ: 19.března v 18h
volejbal a jiné sporty v tělocvičně v Růždce - každou neděli od 15h.

Zájemci o křest či požehnání sňatku se mohou domluvit s kazatelem na způsobu předkřestní či předsvatební přípravy. Též zájemci o návštěvu kazatele, se s ním mohou domluvit na kontaktech uvedených na zadní straně časopisu.

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

proběhne 29.března během bohoslužeb

Sborové shromáždění rozhoduje o základních otázkách života sboru, schvaluje rozpočet sboru na další rok, schvaluje zprávy o životě sboru, podává návrhy na konvent či synod, volí kazatele a staršovstvo. Přestože v letošním roce nás nečeká žádné zásadní rozhodování, věřímě, že se všichni, kterým na životě sboru záleží, pokud možno zúčastní.

Postní období 2009

s Tadeášem a Wandou Staniekovými

Na své současné působišťe ve sboru v Těrlicku jste byli povoláni v roce 1999. Co se vám s odstupem času vybaví, když se vysloví „Růžďka“?

Wanda: S odstupem času, když se vysloví Růžďka, ale také Bystřička, vybaví se mi vzpomínky na lidi s dobrým srdcem.

Tadeáš: Dnes jsem už na třetím sboru a s odstupem času mohu nejen vzpomínat, ale také srovnávat.

Když je řeč o Růžďce, tak především musím říct, že Růžďku mám před očima několik hodin denně. A to skutečně nepřeháním. Máme totiž v bytě dva obrazy Růžďky. Jeden obraz je shůry, je to fotografie Růžďky a ten druhý, to je kresba kostela, fary a blízkého okolí. Oba obrazy visí na protilehlých stranách, takže kamkoliv se v obýváku podívám, vidím nejprve Růžďku. A musím podotknout, že v obýváku je také moje pracovna, mám tam vymezen takový koutek, a přímo nad hlavou mi visí jeden z obrazů Růžďky. Takže Růžďkou jsem naplněn a dokonce se mi občas o Růžďce zdá.

Ale lidi by spíše zajímalo, co cítím ve vztahu k Růžďce. Krátce řečeno, bylo to krásné období mého života. Náročné, ale krásné a naplněné. Když zavřu oči, tak vidím postavy „Růžďčanů“, ale nejen jich, ale také postavy lidí z blízkého okolí. Vidím krásná zákoutí.

Vidím nejrůznější situace. Budovy, kostel, faru, školu, atd... mnoho věcí se mi vybavuje se slovem Růžďka. Je to všechno stále živé.

Byli jste, a dodnes jste, misijně aktivní zejména mezi dětmi a mládeží.

Jaké máte vzpomínky na děti a mládež v Růžďce?

Wanda: Děti a mládež mi silně přirostly k srdci. A nejen oni, ale i ostatní všichni dospělí. Měla jsem a mám vás moc ráda. Prohlížím si fotky z táborů, ze sborových akcí, ze školy, někdy listuji v knize hostů a vzpomínám. Především se za všechny modlím a nosím vás v srdci.

Tadeáš: Specifikum našeho působení v Růžďce byla právě a především práce s dětmi a mládeží. Ani nyní, ani dříve jsem něco obdobného nezažil. Především se jednalo o misijní působení ve škole, kde skrze vyučování Wandy přicházely doslova desítky děti k poznání Evangelia a obracely se k Bohu. Dříve o Bohu nevěděly vůbec nic. Nepatřily ani do církve. Přicházely ať už skrze pozvání, anebo i samy od sebe ... a přijímaly Krista jako Spasitele.

Jeden z prostředků této misijní práce byly tábory. Byla to nezapomenutelná zkušenost, protože tábory vedl tým dobrovolníků ze sboru, kteří obětovali za tímto účelem dovolenou a své síly, aby pomáhali v této misijní práci. Na táborech se tehdy běžně účastnilo více než padesát dětí. Řada z nich v průběhu týdne došla obrácení a později docházely jak do náboženství, tak do nedělní školy.

A to byla další kapitola misijní práce. Vznikly až tři oddělení nedělní školy. Opět nelze zapomenout na obětavé učitele. Ale ani na ty, kteří děti dováželi v neděli do kostela. Tuším, že na počátku, když jsme přišli do Růžďky, se nedělní školy účastnilo asi tak deset dětí.

A tou třetí vzpomínkou na onu práci, byla práce s mládeží. Z pár dětí vznikla později početná skupina mladých lidí, kteří pravidelně docházeli do mládeže. A opět nelze zapomenout na vedoucí „holky“ v mládeži, a na jejich obětavou práci. O této zkušenosti by šlo dlouze vyprávět a skutečně nelze na ni zapomenout.

Dnes to už nejsou děti, ale dospělí mladí lidé. Co byste jim chtěli vzkázat?

Tadeáš: Moc bych si přál, aby ti, kteří se ztratili ve světě, se rozpomenuli, a vrátili zpět k Bohu a do obecenství církve. A těm, kteří vytrvali, bych rád vzkázal, aby zůstali věrní i nadále.

Wanda: Přeji odvahu víry a vzájemné lásky. Především upevňujte osobní vztah k Pánu Ježíši Kristu a neste evangelium všemu stvoření i těm, kteří se ztratili v tomto světě.

Jaký vidíte rozdíl v práci ve sboru v Růžďce a v Těrlicku?

Tadeáš: Sbor v Těrlicku je naprosto jiný než ten růždecký. I mentalita lidí je jiná. Práce v Těrlicku je mnohem těžší než v Růžďce. Růždecký sbor, mohu říci, měl své specifikum. Tím specifikem byl velký misijní náboj a vůle členů sboru sloužit Bohu.

Wanda: Pracuji ve Slezské diakonii jako koordinátor duchovní péče. A práce ve Slezské diakonii? To je na dlouhé povídání - spíše na přednášku či besedu. Když mě někdy pozvete, ráda přijedu a povím něco o práci ve Slezské diakonii i ve sboru.

Tadeáš: Jo, a abych v této souvislosti nezapomněl: Totiž na pěvecký sbor a Marii Hurtovou. Dirigentku a varhanici. To byl také růždecký fenomén, po kterém zůstala nahrávka. Mnozí ji asi mají a na pěvecký sbor vzpomínají ať už jako zpěváci, anebo jako posluchači.

Ale vrátím se k rozdílům. Já jsem rád z každé životní zkušenosti: Jak té těrlické, tak té růždecké. Ale ta růždecká se do mně vryla hlouběji.

Čím jste byli ve svém životě nejvíce vyobdarováni?

Tadeáš: To by bylo dlouhé povídání. Co první a co poslední? Bylo toho mnoho. Manželka, děti, víra v Ježíše Krista, která zcela ovlivnila můj život a mou životní cestu. Vždyť do kazatelské služby jsem nastoupil až ve 34 letech. Sbory, lidé, atd... Bylo toho neskutečně mnoho. Jsem vděčný jak za dobré, tak i špatné věci, které mi pomohly pochopit to dobré v životě.

Wanda: Z duchovních darů je to především dar víry v Ježíše Krista – osobního Spasitele, život věčný. A nedílnou součástí pozemských darů: manžel, 3 děti - Daniel, Andrea, Danek Kovář, kterého jsme s vděčností přijali za syna, vnuci Michalek a Danielek, také rodiče, příbuzní i Vy všichni, skrze které se můžeme vzájemně povzbuzovat v AGAPÉ, společně sloužit Bohu a lidem a radostně očekávat druhý příchod Pána Ježíše Krista

Čím vás nejvíce obdaroval sbor v Růžďce?

Tadeáš: Valaštvím. Pocitem, že tvoříme jednu rodinu. S tím se člověk sotva někde setká. Otevřené domy i srdce... To je skutečně Valašský fenomén. Krásný. Jen jej zachovat.

Ozvěny nečtou jen členové evangelického sboru, ale občas do něho nakouknou jeho příznivci a přátelé, naši sousedé, známí ... Co byste jim chtěli vzkázat?

Tadeáš: Tajemství, které nám bylo dáno poznat, je Kristus: Víra ve Spasitele, která není samozřejmostí. A co cítím a chci vzkázat, je to, aby ve vás přebýval živý Kristus. Abyste všichni obhájili v tomto světě víru v živého Krista, a z víry čerpali sílu do svých životních zápasů. Do vítězství i do proher. Protože o tom je ten život. Ale s Kristem je jiný. Kdo věří, ten ví. Zápaste o Krista. To je můj vzkaz.

A jaké by bylo přání růždeckému sboru?

Tadeáš: Aby vytrval v oně touze zápasit o lidi ze světa. Aby vytrval v živé víře v Krista. Aby vytrval v lásce a přinášení oběti pro Krista. Aby neumdléval, ale zůstával mocný ve víře v toho, který chce změnit nás i tento svět.

Wanda: Dovolte, abych mé přání všem lidem v Růžďce i na Bystřicce vyjádřila slovy básně od paní Jarmily Dybové:

...Když řekneš AGAPÉ, tak to je láska.

Však trochu jiná než známá je nám z románů a kin.

Ta láska obsahuje čin, čin plný oběti a pochopení...

V řečtině AGAPÉ, v latině CARITAS,

a volně přeloženo - setřu Ti slzu ze Tvých řas

A budu Ti ji stírat denně a ponesu Tvůj kříž,

budu Ti sloužit nezištně a jemně,

budu se s Tebou radovat, i plakat budu zároveň

a o všechno se rozdělím.

Pochopím Tvoje trápení, obvážu Tvoje rány,

obejmu Tě a přitulím.

Rozdám svůj majetek i cit, když budeš spokojeně v klidu žít,

když jiskra štěstí ukáže se ve Tvém zraku, pak budu mluvit o zázraku.

AGAPÉ, CARITAS, setřu Ti slzu ze Tvých řas...

aneb co se stalo loni a ještě jsme o tom nepsali

Kurz PAL

Ve dnech 15. – 17. února 2008 jsem se účastnila kurzu „Pro Aktivní Laiky (PAL)“. Z Růžďky tam se mnou byl ještě Jan Sedláček ml. Celý kurz PAL je připraven tak, aby poskytl aktivním mládežníkům podporu v jejich činnosti ve sborech, popř. povzbudil k těmto aktivitám další.

Kurz se skládá ze čtyř víkendových akcí začínajících v pátek večer a končících v neděli obědem. Každý víkend je složen ze dvou částí – technické a duchovní. Technická část má účastníkům umožnit načerpat potřebné znalosti a dovednosti pro mládežnickou práci, část duchovní pak podpořit jejich vlastní život víry a poskytnout základy a východiska pro práci v církvi. Kurz PAL organizuje tým ve složení: J. Škrobáková, R. Polomík, J. Klimeš.

Zatím jsme se účastnili jenom první části kurzu s názvem „POVOLÁNÍ“, která se konala ve sborovém domě Doubravka v Luhačovicích. S Honzou jsme na místo určení dorazili, když na město padala tma. Ale večeri jsme nezmeškali, přišli jsme včas. Po večeri měl úvodní pobožnost Říša Polomík a po něm nás všechny Jirka Klimeš dohromady seznámil pomocí pár her, které si pro nás připravil. S pravidly kurzu nás následně seznámila Jana Škrobáková. Nakonec hovořili R. Polomík, J. Škrobáková a J. Vrbovská (host celého kurzu v Luhačovicích) na téma „povolání od Hospodina“. Večer uzavřel pobožností J. Klimeš. Pak už se šlo na kutě a případně kdo měl ještě hlad, tak se stavil do kuchyňky si namazat chleba.

Celá sobota byla nabitá programem, který si pro nás připravili naši dva hosté. Na téma komunikace přednášel P. Míča a na téma modlitba Jana Vrbovská. Chtěli nás tak moc obohatit, že jsme někdy málem nestihali dodržovat denní řád. Ale přesto se našla odpoledne chvilka na krátkou procházku po krásných Luhačovicích. Někteří okusili ozdravné účinky Vincentky, jiní si v malém útulném obchůdku vychutnávali teplé, na místě udělané Lázeňské oplatky. Ale všichni jsme se nakonec zase setkali v naší vilce na další program, který večer ukončil J. Klimeš pobožností po příjemně stráveném dni.

V neděli byly ještě větší fofry než oba předchozí dny. Museli jsme před bohoslužbami ještě stihnout poslední blok na téma „Personal time management“, který měl na starost náš poslední host Martin Pala. Následovaly bohoslužby s místním sborem a kázal J. Klimeš. Celý kurz byl uzavřen společným obědem. A pak už juchů domů.

Bylo to tam super a nelituju, že jsem se tam přihlásila. Už se těším na další pobyty v rámci tohoto kurzu. Seznámila jsem se s mnoha zajímavými lidmi a obohatila jsem svůj život o nové zkušenosti.

Bára Píchalová

Seniorátní dny mládeže v Huslenkách

„A už je to tady!“ řekla jsem si, sotva jsem přijela domů v pátek 22. února 2008 ze školy. Hodila jsem pár věcí do krosny a rozjela se na seniorátky do Huslenek. V době, kdy autobus vyjížděl ze Vsetína, se začalo smrákat a já si uvědomila, že krom pár projíždění jsem v Huslenkách nikdy nebyla. Nakonec jsem úspěšně a překvapivě vystoupila na první zastávce v Huslenkách, kde autobus zastavil a pak mi už zbývalo jen pár kroků k místní faře. Uvnitř mě uvítalo několik usměvavých tváří, které se se mnou posléze daly do řeči. Večer byl zahájen večerí, následovalo krátké zamyšlení ve skupinách nad žalmem a posléze pár seznamovacích her. Večer uzavřel film o Amiších, který vyvolal v každém rozdílné emoce. Potom jsme se už všichni odebrali na kutě do spacáků. Ráno bylo ospalé a tak někteří opozdílci málem nestihli snídání. Následoval program na téma „Jak židé studují bibli“, no a můj dojem z toho byl, že ji studují na můj vkus moc chaoticky. Žid a jeho pes byli sympatičtí, ale já jsem je moc nepochopila. Na oběd jsme měli kuře se zemáky a oharky – bylo to moc dobré. Odpolední procházku si snad každý vychutnal, protože nám počasí přálo a bylo moc hezky. Zahráli jsme si pár her, proluftovali hlavy a šli na další program, který byl pro mě moc nesrozumitelný, div jsem tam neusnula. Po programu se všichni vrhli na večeri, ale já už jsem si ji moc nevychutnala, protože jsem mezitím odjížděla domů.

Bára Píchalová

Víkendovka pro děti v Jasenné

V pátek odpoledne jsme se měli sejít ve tři hodiny na autobusovém nádraží v Bystřičce. Potom jsme jeli na Vsetín a tam jsme zjistili, že nám to jede až za hodinu a půl, a tak jsme čekali v čekárně, až konečně přišla ta chvilka a konečně jsme jeli do Jasenné. Přivítali nás tam Martin s Jankem a Jitkou. Prvních pět minut, jak jsme si nachystávali věci, tak se podařilo Kubovi rozbít světlo.

Pak jsme šli ven hrát hry. Jak jsme přišli, tak jsme dali židle do kruhu a potom už byla skoro tma, a tak jsme šli na večeri. Pak následovala hygiena, potom byl program a vyprávěli si příběh a taky hráli hry. Po programu nám promítali film z tábora. A hurá do hajan!!!

Druhého rána jsme se vzbudili, převlékli, udělali hygienu a pak jsme šli na rozcvičku s Martinem Šrámkem. A po rozcvičce byla snídane. Buchty MŇAM!!!! Snídane byla dobrá, ale taky po ní musí někdo umýt nádobí! Pak jsme hráli stolní fotbal a pak byl program a hry. Potom jsme se měli rozdělit do tří skupin a natočit nebo nafotit podobenství o Kainovi a Ábelovi. Před obědem jsme měli čas pro sebe a tak jsme hráli hry a potom byl oběd. Pak bylo VVH (velká víkendová hra) a měli jsme najít poklad a taky že jsme ho našli!!! Chcete vědět, co to bylo? Sladkosti!!!

Po té námaze jsme měli hlad a tak jsme šli na svačinu, po svačině jsme hráli hry a taky jsme měli čas pro sebe. A jak jsme hráli ty hry, tak jsme si ani nevšimli, že už je skoro tma a tak jsme šli na večeri. A potom byl večerní program. Rozdělili jsme se na dvě družstva a hráli známou hru z televize AZ kvíz. A pak honem spát na neděli, protože jsme měli být už v sedm hodin sbalení a oblečení.

Ráno jsme se vzbudili a zeptali jsme se, kolik je vlastně hodin - a bylo sedm! Tak jsme rychle začali balit a oblékat a šli na snídání, a uklízeli jsme celou faru. Po uklizení jsme šli do kostela a pak jsme šli hrát různé hry. Potom jsme se rozloučili a šli na zastávku počkat na autobus. A HURÁ DOM!!!!

Karolína Babicová

Povánoční poděkování

Nerozumím tomu. Každým rokem, zhruba v říjnu, se začnou vynořovat z hlubin sboru. Neznámo odkud vytáhnou nový scénář, přesvědčí děti, že zábavnější než hrát na počítači, je učit se zpaměti texty a pak s nimi donekonečna čtou, opakuji, opravují, zpívají a zkouší. Děti jednou přijdou a dvakrát neprijdou, jednou umí a příště neumí, jednou se jim chce a jindy zase ne, někdy zlobí míň a někdy víc. Mezitím oni po dlouhých večerech a nocích píšou a upravují texty a pilují k dokonalosti hudební doprovod. Na generálce pak krájejí buchty, vaří čaj, myjí nádobí a trnou hrůzou, jak to všechno dopadne.

Nerozumím tomu a každoročně při vánočním představení žasnu. Žasnu jako učitel, rodič i jako člen sboru, pro kterého je vánoční divadlo každoročně jedním z nejkrásnějších předvánočních zážitků. Za skvělou muzikou a obdivuhodnými výkony účinkujících vidím spoustu času, energie a lásky. Ráda bych za ně všem našim režisérům, dramaturgům, kulisákům, muzikantům a samozřejmě také hercům jménem svým, ale také jménem celého sboru upřímně poděkovala.

Lenka Vidašičová

Konfirmace

V loňském roce skončil další cyklus konfirmačního cvičení. To je u nás již delší dobou dvouleté. Konfirmace je slavnost, při které konfirmovaní před sborem vyznávají víru v Ježíše Krista a při vzkládání rukou jim zástupci sboru vyprošují dary Ducha svatého. Vyznání víry patří ke křtu - proto ti, kteří byli pokřtěni jako děti a víru za ně „zástupně“ vyznali rodiče, se k ní nyní sami přiznávají. Vzkládání rukou a vyprošení darů Ducha svatého zase má být povzbuzením - nejsme na svůj život ve víře sami, ale smíme mít jistotu boží pomoci. To je nakonec vlastním smyslem konfirmace - povzbuzení a posílení na cestě víry.

Abyste ovšem vyznání víry nebylo jenom prázdnými slovy, předchází konfirmační slavnosti období přípravy, kdy se s konfirmandy snažíme alespoň trochu „zmapovat terén“, ve kterém se víra pohybuje. Abychom věděli, co vlastně vyznáváme a k čemu se to hlásíme.

Především se snažíme víc do hloubky číst a přemýšlet nad biblí, ale také přijde ke slovu výklad apoštolského vyznání víry, přehled dějin církve i přemýšlení nad různými aktuálními tématy. Jak si mnozí všimli, vytratil se poslední dobou z konfirmačního cvičení důraz na „učení“ a „odfíkávání“ různých textů z paměti. O tom, co probíráme, se spíš snažíme hovořit a vyjadřovat se vlastními slovy, také se snažíme pracovat trochu kreativně. Víra není o tom, něco se naučit nazpaměť - daleko víc jde o to, aby se nám dobrá zpráva, kterou u příběhu Ježíše z Nazaretu poznáváme, stala naším životním východiskem i nadějí, aby nám pronikla k srdci. Proto je v konfirmačním cvičení důraz na rozhovor, na přemýšlení o tom, jak se nás to, o čem mluvíme, osobně týká. A také na aktivní účast na sborovém životě - nejen na nedělních bohoslužbách (i když to je základ). Společenství sboru je prvním místem (i když ne jediným), kde se víra projevuje, sdílí a posiluje. Ukazuje se bohužel, že bez podpory a příkladu rodičů to jde jen těžko.

Vyvrcholením konfirmačního cvičení bývá v posledních letech společný pobyt v Praze - tentokrát jsme ho udělili společně s konfirmandy okolních sborů a v Praze se nám průvodcem stal tamní farář pro mládež Mikuláš Vymětal. Navštívili jsme několik památek reformace (Betlémská kaple, Martin ve zdi), židovské muzeum a hřbitov, společně s konfirmandy ze Švýcarska jsme se zúčastnili menší brigády na úpravě fary ve Hvozdnici a byl také čas na zábavu (Křížkova fontána) a společné programy vzdělávací i hravé. Pobyt měl také sloužit ke stmelení skupiny konfirmandů (a k seznámení s konfirmandy okolních sborů), bohužel se (k mému velkému smutku) letos poprvé stalo, že se ho někteří odmítli zúčastnit.

Konfirmační bohoslužby proběhly 28.října 2009, konfirmováni byli Jana Klenotičová, Monika Šrámková, Barbora Vidašičová a Ondřej Dančák. Jak již bylo řečeno, konfirmace má být spíš povzbuzením a podporou na cestě víry, proto jsme již před lety zrušili „konfirmační zkoušku“ a místo ní si konfirmandi připravují krátké úvahy na biblický text, který si sami vybrali za svůj konfirmační verš. I letos se úvahy vyvedly (dá-li se to takto říct) - skoro by se dalo říct, že jsme slyšeli několik dalších krátkých kázání dobře založených na biblickém textu a snad i vycházejících od srdce těch, kdo je přednášeli.

Konfirmace je za námi a teprve časem se ukáže, jak to své vyznání konfirmovaní mysleli vážně a jak dlouho jim odhodlání vydrží. Neustále si musíme připomínat, že víra je především dar a že k jeho přijetí a naplnění nemůžeme nikoho donutit - jen trpělivě zvát - nejen slovy, ale i vlastním zaujetím a alespoň nedokonalým příkladem. A samozřejmě o ten dar pro sebe i pro druhé prosit.

V letošním roce žádná skupina konfirmandů ve sboru není. Další cyklus konfirmačního cvičení začne pravděpodobně příští rok.

Martin Fér

Sborový den s Janou Ježíkovou

Po několika letech k nám neděli 18. ledna znovu zavítala Jana Ježíková, aby nám vyprávěla o oblasti, která začíná být teprve nyní objevována turisty. Zakarpatská Ukrajina je od nás pouhých 650 km a přesto o ní tak málo víme.

Jak jsme poznali z četných fotografií, je to kraj Valašsku velmi podobný. Vrchohy Polonin, pokryté hustým borůvkem, sahají do výšky 1400 m. Obživa je zde těžká, často živí rodinu jediná kráva. V létě si mnozí přivydělávají prodejem zeleniny a hřibů. V současné době jezdí velká část mužů za prací k nám, do České republiky.

Lidé zde nostalgicky vzpomínají na období první republiky, kdy byla Zakarpatská Ukrajina připojena k Československu. Z této doby pochází mimo jiné i naše turistické značení řady tras, které se dnes skupiny nadšenců snaží postupně obnovovat. K úpadku celé oblasti a ztrátě identity původního obyvatelstva (Rusíni, Huculové, Bojkové...) došlo za éry socialismu, kdy byla Zakarpatská Ukrajina připojena k Sovětskému svazu.

Poloniny vyhledávají k rekreaci především turisté a milovníci přírody, kterým nevdají na cestách trocha nepohodlí. Odměnou jsou jim krásné běžecké a turistické terény a na jaře záplava květů na horských lukách. Najdeme zde mimo jiné mnoho druhů vstavačů i arniku montanu.

Příroda je tu krásná, nicméně paní Ježíková tu dnes jezdí z jiného důvodu - kvůli lidem. Pomocí společných prostředků vyhledává rodiny v těžké životní situaci a spolu se svými přáteli se jim snaží pomáhat ať už finančně nebo materiálně. Soustřeďuje se zejména na tři oblasti - vesnice Podobolec, Jiršava a Pilipec.

Během poutavého výkladu jsme se dozvěděli, jak se pod poloninami pasou krávy, suší seno na oborohu, seznámili se s místní architekturou v podobě typických dřevěných kostelků i vyřezávaných chalup. Nahlédli jsme do několika skromně vybavených domácností a uvědomili si, jak se žije bez výdobytků civilizace, s minimálními prostředky, často na hranici bída. Opravili jsme si názor nejen na Nikolu Šuhaje loupežníka, ale především na ukrajinské gasterbaitry, kteří u nás vykonávají za často velmi nefér podmínek podřadné práce. Poznali jsme, jak se žije jejich rodinám doma a co je nutí hledat práci tak daleko od svých nejbližších. Slyšeli jsme o panu Palarčíkovi z Ostravska, který tu léta vozil potřebným celý svůj důchod.

Není divu, že řada z nás cestou domů přemýšlela o smutných osudech lidí, kteří se nám stali za ty dvě hodiny tak nějak blízkými. Během týdne se pak na faře sešla utěšená hromádka balíčků. Pokud se je všechny podařilo o týden později naložit do auta, dělají už v této chvíli radost někomu o pár set kilometrů dál.

Nezbývá než Janě Ježíkové poděkovat a popřát hodně šťastných a užitečných cest nejen na Ukrajinu.

Milena Žambochová

Seniorátky

Mládežníci se opět dohodli, že se setkají na tzv. „seniorátkách“ (=seniorátní setkání mládeže), tentokrát ve Zlíně. Seniorátky proběhly 13.-15.února ve znamení svátku sv.Valentýna, ale oficiální název zněl „Nesemilníš aneb jak nezahýbat Pánu Bohu“. Hosty nám byli Ladislav Moravetz, který nyní působí jako celocírkevní kantor ČCE a Tomáš Hubáček, autor filmu Návrat do Červeného města.

Možná ani nevíte, že existuje v církvi pracovní skupina, která se podílí na organizování takovýchto akcí. Jmenuje se SOM (Seniorátní odbor mládeže) a volí jej sami účastníci seniorátek. Díky této hrstce mladých obětavců je vždy zajištěn plynulý chod celého setkání a zejména pestrý program. Ten začal již v pátek večer a to večerí. Ideální příležitost jak si popovídat s kamarády, se kterými jsme se třeba už dlouhou dobu neviděli. Po sdělení dojmů a zážitků přišel na řadu biblický program, který si pro nás připravila místní mládež. Ten jsem sice propásla svým pozdním příjezdem, ale následných seznamovacích her jsem již účastnila. Protože přibýlo pár nových tváří, seznamování bylo namístě.

V sobotu nás dopoledně čekala přednáška Ládi Moravetze, kde mluvil o vyjadřování lásky písní. Vztáhl to především na lásku k Bohu. Nevěřili byste, kolik krásných písní v našich zpěvnících máme. Odpoledne nás čekal interaktivní program v podobě pracovních dílen. V první jsme se učili základy animace a zkoušeli si ji v praxi s Tomášem Hubáčkem. Druhá dílna byla opět s Moravetzem, ve které se už jen zpívalo a zpívalo a zpívalo. Výsledky svého celodenního snažení jsme si mohli prohlédnout při večerním promítání v kostele. Láďa Moravetz hrál na varhany a do toho se na plátno promítaly animace s různými efekty. Byl to silný zážitek, protože na nás působila nejen hudba, ale i zajímavý obraz. V neděli jsme se podíleli na bohoslužbách zpěvem a čtením a přímluvnými motlitbami. Pak nám nezbyvalo nic jiného, než se rozjet zpět do svých domovů. Ale nejeli jsme s prázdnou. Byli jsme obohaceni o nové zkušenosti, zážitky, rozhovory a nad to jsme každý dostali pořádný ranec buchet na cestu. Sestry a bratři ve sboru si možná spletli seniorátní setkání mládeže s nějakou svatbou, protože nás pohostili opravdu královsky =)

Nikol Pichalová

Občasník „Ozvěny“ vydává
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Růžďce
redakční kruh: Lenka Vidašičová, Jitka Malinová, Ota Mikoláš, Martin Fér
Růžďka 138, <http://ruzdka.evangnet.cz>,
ruzdka@evangnet.cz,
kontakt na faráře: Martin Fér, tel. 721 832 383,
martin.fer@evangnet.cz
kontakt na kurátora: Jan Dančák, tel. 571 443 229
Číslo sborového účtu: 1765803379/0800
(Dary církvi je možné odečíst od základu daně.)